

Prižgal je luč in vzel knjigo. Toda misli so mu uhajale vse drugam. Misli je na dom in na starše in na dogodek, ki ga je doživel.

* * *

Nekaj dni potem je prišel Tone sam k Franceljnu na stanovanje. Naročil mu je, naj ga pride zvečer čakati pred prodajalnico. Franc se je nekaj časa obotavljal, a naposled mu je vendar obljubil.

Temno je že bilo, ko je stal na dogovorjenem kraju. Kmalu je prišel Tone in mu izročil zavoj, ki ga je moral Franc nesti domov na svoje stanovanje.

Čudne misli so mu vstajale, ko je stopal domov. Premišljeval je, kaj mora biti v tem zavoju, in temne slutnje so mu legale na srce.

Doma je odložil tisto breme in izmučen je sedel k mizi. Kmalu za njim je prišel Tone vzel zavitek in mu naročal, naj molči. Pa je odšel.

Kmalu zatem sta se srečala nekoč na cesti. Tone ga je spet naprosil, naj pride zvečer pred prodajalnico. A Franc mu je odrekel in se je izgovarjal, da nima časa. Vprašal ga je pa, je li blago, ki ga prinaša iz prodajalnice, tudi pošteno?

To je Toneta razgrela.

„Zakaj si prišel, če si mislil, da prenašaš ukradeno blago? Kaj takega si nisem mislil, da me boš imel za goljufa in za tatu. Dobro! Če ne prideš, storiš sam sebi škodo! Kar sem ti dal, zahtevam lahko tudi nazaj, če mi nisi na uslugo!“

Franc se je prestrašil, pa je obljubil, da pride zopet, a v srcu je sklenil: „Nikdar več!“

(Konec prihodnjič.)

V gaju.

Med nežnim cvetjem šetalo
Dekletce se je malo,
Cvetlične vence spletalo,
Jih mamici kazalo.

Oko čisto kot gorski vir
Mi zrlo je nasproti,
Nedolžen v njem sijal je mir,
Mir, ki ga svet ne moti. —

K Marijini kapelici
Dekletce je hitelo,
In meni v tili celici
Se nunica je zdelo.

Ročici zdaj sklenila je,
Pred kip je pokleknila,
Očesci povzdignila je,
Pobožno je molila.

Najlepša v gaju cvetka je,
Tako se mi je zdelo,
A žal, da tako redka je,
Srce mi je velelo.

Fr.

Uel je!